

આચાર્ય-શ્રીહરિભદ્રસૂરિ-વિરચિતમ્
॥ ઉપધાન-પ્રતિષ્ઠા-પચ્ચાશક-પ્રકરણમ્ ॥

સંપા. પં. પ્રદ્યુમ્નવિજયજી ગણી

યાકિની-મહત્તર-સૂનુ આચાર્ય શ્રી હરિભદ્રસૂરિશ્વરજી વિરચિત 'પંચાશક' ગ્રંથનું સ્થાન જૈન પરંપરાના પ્રકરણગ્રંથોમાં આગલી હરોલ્લમાં છે.

આ 'પંચાશક' ગ્રંથના ઓગણીસ પ્રકરણો જ મળ્યા હતા. અને એટલાં પ્રકરણો ઉપર નવાંગી ટીકાકાર આચાર્ય શ્રી અભયદેવસૂરિનું વિવરણ પણ મળે છે. બન્ને પ્રસિદ્ધ થયેલાં છે.

આજે પણ ઓગણીસ પ્રકરણ વાઢી 'પંચાશક-પ્રકરણ'ની તાડપત્રની તથા કાગળની પોથીઓ મળે છે.

આમ પાટણના ઢંડારમાં એક અને ઁંખાતના ઢંડારમાં એક એમ બે જ તાડપત્રની પોથીમાં આ વીસમા પ્રકરણ સહિતની 'પંચાશક-પ્રકરણ'ની પોથી મળે છે.

એ બન્ને પોથીના આધારે યથામતિ સંપાદિત-સંશોધિત કરીને આ વીસમું 'ઉપધાન-પ્રતિષ્ઠા' પંચાશક પ્રકરણ અહીં આપ્યું છે. આ પ્રકરણ પહેલી જ વાર પ્રકાશિત થાય છે. આમાં નવાનવા વિચારણીય મુદ્દા સમાયા છે. મોક્ષદંડ તપ આજે જે પ્રચલિત છે તે નિજમતિ-કલ્પિત છે તે વાત અહીં જ મળે છે.

નવકાર અંગે જે જ્ઞાનાચારૂપ ઉપધાન-તપ છે તેનો 'આવશ્યકસૂત્ર'ની અન્તર્ગત સમાવેશ થતો નથી એવું કથન આમાં મળે છે.

તો સાધુ-સાધ્વીને પણ આ ઉપધાન કરવા જરૂરી ગણાય એવું આનાથી ફલિત થાય છે. જો કે એ અંગે વિચારણા કરવી જરૂરી છે. અત્યારે તો આ પ્રકરણ મૂલમાંથી આપ્યું છે. પછી તેની છાયા, સંદર્ભગ્રન્થની સાક્ષી, અનુવાદ સાથે પ્રકાશિત કરવાની ઢાવના છે.

આ પ્રકરણના પાઠશુદ્ધિ અને પાઠનિર્ણયમાં વિદ્યાપુરુષ મુનિરાજશ્રી જંબૂવિજયજી મહારાજનો આત્મીયતાઢ્યર્થે સહયોગ સાંપડ્યો છે. તેનું અહીં સાનંદ સ્મરણ થાય છે.

(પાઠનો આધાર ઁંખાત તાડપત્ર નં. ૧૨૯/પાટણ તાડપત્ર નં. ૧૫૩/૨)

नमिउण महावीरं वोच्छं नवकारमाइ उवहाणे ।	
किंपि पइट्ठाणमहं विमूढ संमोह महणत्थं	॥१॥
जं सुत्ते निदिट्ठं पमाणमिह तं सुओवयारइ ।	
आयारइणं जह जहुत्तमुवहाण निम्महणं	॥२॥
वुत्तं च सुए नवकार-इरिय पडिकमण सक्कत्थयविसयं ।	
चेइय चउवासत्थय सुयत्थएसुं च उवहाणं	॥३॥
किं पुण सुत्तं तं इह जत्थ नमोक्कारमाइ उवहाणं ।	
उवइट्ठं आह गुरु महानिसीहक्ख सुयस्वंधे	॥४॥
एसो वि कह पमाणं नंदीए हंदि कित्तिणाउ त्ति ।	
जं तत्थेव निसीहं महानिसीहं च संलत्तं	॥५॥
अह तं न होइ एयं एवं आयारमाइ वि तयन्नं ।	
तुल्ले वि नंदिपाढे को हेऊ विसरिसत्तम्मि	॥६॥
अह दुब्बलिसूरीणं पयभवत्थं कयं सबुद्धीए ।	
गोट्ठेणं ति मयं नो इमं पि वयणं अविन्नूणं	॥७॥
पुट्टमबद्धं कम्मं अप्परिमाणे च संवरणमुत्तं ।	
जं तेण दुगं एयं तं चिय अपमाणमक्खायं	॥८॥
सेसं तु पमाणत्तेण कित्तियं गोट्टमाहि सुत्तं पि ।	
इग दुग मयभेयच्चिय जं सुत्ते निण्हवा वुत्ता	॥९॥
अह भूरिमयविरोहा पमाणया नो महानिसीहस्स ।	
लोइय सत्थारणंपि व तहाहि तंमी अणुचियाइं	॥१०॥
सत्तमनरयगमाईणि इत्थियाणं पि वन्नियाइं ति ।	
तं न लिहणाइ दोसा संति विरोहा सुए वि जओ	॥११॥
आभिणिबोहिनाणे अट्ठावीसं हवंति पयडीओ ।	
आवस्सयम्मि वुत्तं इममन्नह कप्पभासम्मि	॥१२॥
नाणमवाय धीईओ दंसण सिट्ठं च उगगहेहाओ ।	
एवं कह न विरोहो विवरीयत्तेण भणणाओ	॥१३॥
किं च गइ इंदियाइसु दारेसु न सम्म-सासणं इट्ठं ।	
इगिंदीणं विगलाण मइसुए तं चणुत्तायं	॥१४॥

सयगे पुण विगलाणं एगिदीणं च सासणं इहं ।	
न पुणो मइसुयनाणे तहेवमावस्सए वुत्तं	॥१५॥
सीहो तिविदुजीवो जाओ सत्तम महीउ उव्वट्ठो ।	
जीवाभिगममएणं मीणत्तं चेव तो लहइ	॥१६॥
नायासुं पुव्वणहे दिक्खा नाणं च भणियमवरणहे ।	
आवस्सयंमि नाणं बीयम्मि मल्लिस्स	॥१७॥
छउमत्थे परिआओ सद्धछम्मासबारससमाओ ।	
मग्गसिरकिण्हदसमी दिक्खाए वीरनाहस्स	॥१८॥
वइसाहसुद्धदसमी केवललाभम्मि संभविज्ज कहं ।	
इय सत्थेसुं बहवो दीसंति परोप्परविरोहा	॥१९॥
तस्संभवे वि आवस्सायाइ सत्थाइं जह पमाणं ।	
तह किं महानिसीहं धिप्पइ न पमाणबुद्धीए	॥२०॥
अहो पंचनमोक्कारइयाणमुवहाणमुणुचियं भिन्नं ।	
आवस्सयस्स अंतो पाढाहि तहाहि सामइयं	॥२१॥
नवकारपुव्वयं चिय कीइ जं ता तयंगमेसो त्ति ।	
अन्नं च इत्थ अत्थे पयडं चिय कित्तियं एयं	॥२२॥
नंदिमणुओगदारं विहिवदुक्काइयं च नाउण ।	
काऊण पंचमंगलमारंभो होइ सुत्तस्स	॥२३॥
इय सामाइअनिजुत्तिमज्झमज्झासिओ इमो ताव ।	
पडिकमणे य पविट्ठो इरियावहियाए पाढो वि	॥२४॥
अरहंतचेइयाण य वंदणदंडो सुयत्थओ य तहा ।	
काउस्सग्गज्झयणे पंचमए अणुपविट्ठो त्ति	॥२५॥
बीयज्झयणसरू वे चउवीसत्थओ वि जं विणिहिट्ठो ।	
आवस्सयाउ न पिहो जुज्जइ ता तेसिमुवहाणं	॥२६॥
आवस्सयउवहाणे ताण उवहाणं कयं समवसेयं ।	
कयउवहाणे य पिहो तक्करणे होइ अणवत्था	॥२७॥
भन्नइ उत्तरमिहइं नवकारे आइमंगलत्तेण ।	
वुच्चइ जया तयच्चिय सामाईए अणुप्पवेसो से	॥२८॥

जइया य समण-भोयण निज्जरहेउं पढिज्जए एसो ।	
तइया सतंत एव हि गिज्जइ अत्रो सुयक्खंधो	॥२९॥
इह-परलोयत्थीणं सामाइयविरहिओ अ वावारे ।	
दीसइ नवकारगओ तदत्थसत्थाणि य बहूणि	॥३०॥
नवकारपडल नवपंजिया सिद्धचक्रमाइणि ।	
सामाइयंगभावो इमस्स णेगंतिओ तम्हा	॥३१॥
पढमुच्चारणमेत्ते वि णुप्पवेसो हवेज्ज सामइए ।	
एयस्स सव्वहा जइ ता नंदीणुयोगदारणं	॥३२॥
तयणुप्पवेसओ च्चिय तवचरणं नेय जुज्जइ विभिन्नं ।	
दीसइ य कीरमाणे जोगविहीए य भिन्नतं	॥३३॥
किंचाभिन्नत्ते सव्वहा वि सामाइयाउ एयस्स ।	
काउण पंचमंगलमिच्चाइ अणुचियं वयणं	॥३४॥
इय भेयपक्खमणुसरिय जइ तवो कीरइ नमोक्कारे ।	
तो को दोसो नंदणुओगद्वारेसु वि हविज्जा	॥३५॥
इरियावहियाईयं सुयं पि आवस्सयस्स करणंमि ।	
अणुपविसइ तंमि तयन्नापाय भिन्नंहि तेणेव	॥३६॥
भत्ते पाणे सयणासणाइ सुत्तं पि जायइ कयत्थं ।	
तिन्नि वि कड्डइ ति सिलीइय थुइ त्ति इच्चाइ सुत्तंपि	॥३७॥
आवस्सए पवेसो जइ एसो सव्वहा वि य हवेज्जा ।	
तो पि हु पढणं एसि सव्वेसि कह षडिज्ज त्ति	॥३८॥
जं च इयरेयरसयदूसणमेवं च वुच्चइ इमाण ।	
पाढेण विणा न तवो तवं विणा नेव पाढो त्ति	॥३९॥
तं पि हु अदूसणं जह पव्वइउमुवट्ठियस्स णुत्तायं ।	
सामाइयाइयाणं आलावगदाणमतवे वि	॥४०॥
एवं जइ पढिएसु वि नवकारईसुताणमुवहाणं ।	
सविसेस गुणनिमित्तं कारिज्जइ को णु ता दोसो	॥४१॥
नियगमइविगप्पियं पि हु कारिज्जइ मोक्खदंड्याइ तवं ।	
सत्थुत्तं पि निसिज्जइ उवहाणं ही महामोहो	॥४२॥

मंतमि पुव्वसेवा जइ तुच्छफले वि वुच्चइ इहं ता ।	
मोक्खफले वि उवहाणलक्खणा किं न कीरई सा	॥४३॥
एइए परमसिद्धी जायइ जं ता दढं तओ अहिगा ।	
जत्तम्मि वि अहिगतं मव्वस्सेयाणुसारेण	॥४४॥
अह सक्कविरयणाओ सक्कत्थय नोवहाणमुववत्तं ।	
एयं पि केण सिद्धं जमेस सक्केण रइउ त्ति	॥४५॥
सक्कस्स अविइत्ता जिणथुई जइ अणेण णुत्ताया ।	
ता तक्कओ त्ति सो वुत्तुमेवमुच्चियं कहं तम्हा	॥४६॥
केवलिणा दट्ठुणं उवइद्धणं च विइयाणं च ।	
नवकारमाइयाणं महप्पभावुत्तियाणं	॥४७॥
तिक्कालियमहवा सत्तकालियसुमरणे निउत्ताणं ।	
जुत्तं चिय उवहाणं महानिसीहे निबद्धाणं	॥४८॥
उवहाणविहीणाण वि मरुदेवाईण सिवगमो दिट्ठो ।	
एवं च वुच्चमाणे तवदिक्खाईण वि निसेहो	॥४९॥
इय भूरिहेउजुत्तीजुयंमि बहुकुसलसलहिए मग्गे ।	
कुग्गहविरहेणुज्जमह महह जइ मुक्खसुहमणहं	॥५०॥

॥ उवहाण-पंचासयं सम्पत्तं ॥
॥ इति विंशतितमं प्रकरणं सम्पत्तं ॥